

Tři novely s nepředvídatelným koncem

Magda Váňová je autorkou dlouhé řady úspěšných románů. Nyní do ní přibyla i kniha novel Holčičky. Krátký rozhovor s autorkou čtenářům napoví, že její novely jsou stejně poutavé jako její romány a mají zajímavý příběh s mnoha možnostmi, jak by mohl dopadnout.

Vaše nová kniha Holčičky obsahuje tři novely s nepředvídatelným koncem. Čím jsou si podobné, nebo obráceně: čím se odlišují?

Podobné si jsou stylem psaní, liší se svými náměty. Zatímco v novele Pomsta je konec nezvratný a definitivní, závěr novel Holčičky a Lví dvůr poskytuje mnohem větší prostor pro domněnky a fantazii. Pomsta může vzbudit smutek, Holčičky pohoršení a Lví dvůr úsměv, ale věřím, že nikdy ne lhostejnost.

Titulní novela Holčičky zaujímá přibližně polovinu knihy, Pomsta a Lví dvůr mají už svoji historii. Jakou?

Obě novely vyšly před několika lety v jiných knihách novel a povídek, které jsou rozebrané. Čtenáři si žádali reedici, tak jsem se jim s nakladatelstvím snažila vyjít vstříc a k novým Holčičkám přiřadila podle mého názoru nejlepší staré novely Pomstu a Lví dvůr, v dobré víře, že čtenář bude spokojený.

Ale právě u dvou starších novel vám čtenáři vyčítají, že jde o reedici, tudíž kniha není novinka.

Ale co s tím? Vydáme staré novely – čtenář zuří, nevydáme staré novely, zuří rovněž. V knize Holčičky tak dostal do ruky novou, nejrozsáhlejší a nosnou novinku a dvě kratší reedice, jejich názvy a obsah jsou uvedené na obalu a pozorný čtenář tak věděl, co kniha obsahuje. V novele Pomsta jsem udělala pouze jedinou drobnou změnu, která se týkala jména hlavní hrdinky. Až příliš mi připomínalo jméno jiné z hrdinek v románu Herečka.

Ve vašich novelách se mi nejvíc líbí, že působí jako „zhuštěné romány“. Počtem postav se vyrovnají románu, ale postavy nemají své příběhy, které by se románově prolétaly a rozvětvovaly. Vaše postavy ve všech třech novelách Holčiček mají pouze společný děj a ten působí od začátku až do konce jako fluidum, které zintenzivňuje všechny souvislosti a čtenáře si podmaňuje zvláštní energií. Jak vy vidíte ve vlastní tvorbě rozdíl mezi novelou a románem?

Novela jako kratší literární útvar vyžaduje mnohem větší zhuštění. V románu může děj občas plynout poklidněji, aby si čtenář víc prožil všechny peripetie příběhů jednotlivých postav, jejichž počet se na rozdíl od novely postupně zvětšuje. V novele by takové rozvolnění děje, který je koncentrovaný k jednomu cíli, mohlo působit rušivě. Na druhou stranu lze celý děj novely snadněji udržet v hlavě, proto se k nim uchyluju buď tehdy, když by námět nestačil na román nebo si od románu potřebuju odpočinout.

Nejrozsáhlejší novela ve vaší nové knize je ta prostřední, nazvaná Holčičky. K čemu její děj směřuje?

K faktu, že v lidském životě nic není černobílé, za dobrými skutky se můžou skrývat špatné úmysly a z nich naopak někdy vzejde i něco dobrého. Můj hrdina se leckdy pohybuje na hraně, občas má jen krůček k tomu, aby uklouzl, ale pokaždé najde ztracenou rovnováhu a vybalancuje své skutky do přijatelné polohy. A že si od holčiček, kterými se tak rád obklopuje, vychovává je a tříbí, pokaždé vezme to, co by měl dostat někdo jiný, považuje za spravedlivou cenu za svůj čas, peníze a dobrou vůli. A holčičky nejsou vždycky jen sladké panenky, leckdy to jsou vypočítavé potvory, které vědí, co chtějí, a také to dostanou.

Ve vašich novelách se střídá humor, nadsázka, ironie s konflikty, neštěstím nebo tragédií. Co rozhoduje o tom, k čemu se děj nakonec přikloní v Pomstě a ve Lvím dvoře?

U novel to vím od samého začátku. U románů nikoli. Tam by mělo být vše, co jste jmenoval, ale aby to bylo dobré, je třeba správné dávkování. Jistota, že už to svedu, se pro mě mnohdy stává přítěží a někdy dojde k zcela opačnému efektu a pak mám strach, že už nic nedokážu, že jsem u konce s dechem. Ale kupodivu nějakým zázrakem motor znovu naskočí a jede se dál.

Připravujete na příští rok další knihu?

Začínám psát nový román a zatím si na sebe s hlavními hrdiny teprve zvykáme.

Děkujeme za rozhovor.

Jiří Korejčík